

Sygn. akt IX Ka 1105/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka

SO Wojciech Arczyński (spr.)

Protokolant: prot. sąd. M. M.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach M. C.

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2013 roku

sprawy T. K.

oskarżonego o przestępstwo z art.158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 25 kwietnia 2013 roku sygn. akt IX K 709/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego T. K. od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1105/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013r. sygn.

IX K 709/12 uznał oskarżonego T. K. winnym tego, że w dniu 3 kwietnia 2012r. w K. uderzył pięścią w twarz R. B. na skutek czego pokrzywdzony przewrócił się na ziemię, powodując w ten sposób powstanie obrażeń ciała u pokrzywdzonego w postaci otarcia naskórka na czole, sińców na powiekach dolnych obu oczu i złamania kości promieniowej lewej, które to obrażenia naruszyły czynność narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 157 § 1 kk na mocy tegoż przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił na okres 4 lat i oddał go na ten czas pod dozór kuratora; na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych ustalając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 20 złotych; na podstawie art. 47 § 1 kk i art. 48 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązki w kwocie 1000zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary grzywny

zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10.04.2012r. do dnia 11.04.2012r. i uznał karę grzywny za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych; orzekł o dowodzie rzeczowym i o wynagrodzeniu adwokackim, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiodła obrońca oskarżonego zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że oskarżony objął swym zamiarem spowodowanie obrażeń ciała R. B. w postaci otarcia naskórka na czole i złamania kości promieniowej lewej, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności właściwa ocena strony podmiotowej i przedmiotowej działania oskarżonego w połączeniu z wnioskami opinii biegłego patomorfologa, nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał choćby z zamiarem ewentualnym spowodowania opisanych powyżej skutków;
2. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4, kary grzywny oraz środka karnego tj. kary znacznie przekraczającej stopień zawinienia, z przewartościowaniem okoliczności obciążających i nieuwzględnieniu w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących zachodzących po stronie oskarżonego oraz pominięciu sytuacji majątkowej oskarżonego.

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o:

1. wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu T. K. „otarcia naskórka na czole” oraz „złamania kości promieniowej lewej” i po przyjęciu, że obrażenia naruszyły czynność narządu ciała trwający nie dłużej niż 7 dni, zakwalifikowanie czynu oskarżonego w oparciu o art. 157 § 2 kk;
2. obniżenie wymierzonej w pkt I wyroku kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. zmianę pkt II wyroku poprzez obniżenie okresu próby do lat 2;
4. uchylenie rozstrzygnięcia w pkt III i IV zaskarżonego wyroku, względnie znaczne złagodzenie orzeczonej w pkt III kary grzywny;
5. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelację wywiódł również Prokurator Rejonowy K.- Zachód zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia a mianowicie art. 79 § 1 pkt 3 kpk, poprzez jego niezastosowanie, pomimo iż w dniu 8 sierpnia 2012 roku Sąd uzyskał pisemną informację od oskarżonego T. K., iż leczył się on odwykowo oraz ma zaburzenia świadomości, co skutkować winno uzasadnioną wątpliwością co do stanu zdrowia psychicznego w/w oskarżonego i poddaniem go badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność możliwości brania przez niego udziału w czynnościach procesowych oraz poczytalności w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia a mianowicie art. 483 kpk w zw. z art. 325c pkt 1 kpk, art. 469 kpk i art. 484 kpk poprzez ich niezastosowanie i prowadzenie w dniu 15 listopada 2012 roku rozprawy w trybie uproszczonym pod nieobecność Prokuratora pomimo, iż w dniu 9 października 2012 roku Sąd uzyskał informację, iż oskarżony T. K. jest pozbawiony wolności i przebywa w Areszcie Śledczym w K. a nadto w tym dniu Sąd odroczył rozprawę na kolejny termin co winno skutkować wyłączeniem trybu uproszczonego i prowadzeniem rozprawy w trybie zwyczajnym, z obligatoryjnym udziałem w rozprawie Prokuratora.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie jest zasadna apelacja obrońcy oskarżonego.

Z treści wniesionej apelacji wynika, iż skarżąca nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń dotyczących przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem osądu, a w tym zachowania zarówno oskarżonego jak i pokrzywdzonego. Podnoszony w tej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadza się do twierdzenia, że błędnym jest ustalenie zamiaru oskarżonego jako obejmującego spowodowanie u pokrzywdzonego R. B. obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na czole i złamania kości promieniowej lewej. Zarzut ten nie jest zasadny. Prawdłowo bowiem Sąd Rejonowy przyjął i obszernie uzasadnił pogląd, iż uderzenie pokrzywdzonego pięścią w twarz skutkiem czego był upadek pokrzywdzonego na ziemię i doznanie przez niego wszystkich wymienionych w zaskarżonym wyroku obrażeń ciała łącznie ze złamaniem kości promieniowej lewej pozostawało w związku przyczynowym z zadaniem ciosem i spełniło znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk. Trafnie również Sąd Rejonowy przyjął iż oskarżony działał w tym przypadku umyślnie i z zamiarem ewentualnym obejmującym powstałe faktycznie następstwa tego działania i nie musiał mieć świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw zadanego ciosu. Tym samym odpadła zasadnicza przesłanka na której skarżąca oparła zarzut niewspółmierności rozstrzygnięcia w zakresie odnoszącym się do wymiaru kary. Uznając dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną przypisanego oskarżonemu czynu za prawidłową Sąd Okręgowy uznał za trafną ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, a za zgodne z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary orzeczenie o wymierzonej karze zasadniczej i środkach karnych. Żadna ze stron nie kwestionuje zasadności warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności, zaś omówiona apelacja nie zawiera żadnego skutecznego argumentu który uzasadniałby odstępnie od orzeczenia środka karnego w postaci nawiązki czy też odstępnie od orzeczenia grzywny lub jej złagodzenia, zwłaszcza, iż Sąd Rejonowy szczegółowo przytoczył wszystkie okoliczności które uwzględnił w części wyroku traktujące o wymiarze kary. Wszystkie te okoliczności spowodowały uznanie apelacji obrońcy oskarżonego za niezasadną.

W stopniu oczywistym nie jest zasadna apelacja prokuratora. Wbrew jej twierdzeniom z zebranych w sprawie informacji w żaden sposób nie wynika, aby

w sprawie niniejszej doszło do obrazy przepisu art. 79 § 1 pkt 3 kpk to jest do ujawnienia się okoliczności mogących wskazywać na istnienie uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Według autora apelacji na istnienie takich miała wskazywać treść pisma oskarżonego z dnia 02.08.2012r. (k. 85), którym wnosił on o ustanowienie obrońcy z urzędu pisząc wprost, iż nie stać go na ustanowienie obrońcy z wyboru i dodając iż leczył się odwykowo i ma zaburzenia świadomości polegające na tym iż nie może się czasami wysławić. Wniosek ten – czego apelująca nie dostrzegła – poprzedzony został oświadczeniem oskarżonego złożonym 11.04.2012r. (k. 28 verte) z którego wynika, iż nie leczy się on ani odwykowo ani psychiatrycznie. Sąd Rejonowy w tej sytuacji słusznie ustanowił oskarżonemu obrońcę z urzędu na zasadnie art. 78 § 1 kpk (k. 87) i obrońca ten uczestniczył w czynnościach przeprowadzonych w postępowaniu przed Sądem

I instancji jak i w postępowaniu odwoławczym. Ani ustanowiony w ten sposób obrońca oskarżonego, ani on sam ani prokurator uczestniczący na rozprawach

w dniach 20 grudnia 2012r. (k. 136 i nast.), 12 lutego 2013r. (k. 148 i nast.), 28 marca 2013r. (k. 160 i nast.) i 23 kwietnia 2013r. (k. 180 i nast.) nie podnieśli istnienia okoliczności wskazujących na istnienie uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego i w konsekwencji nie składali wniosku o poddanie oskarżonego badaniom psychiatrycznym. W tej sytuacji nie można uznać aby niniejszy zarzut był zasadny.

Również jest bezpodstawny podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa procesowego. Na rozprawie w dniu 15 listopada 2012r. (k. 112) Sąd Rejonowy procedując w trybie uproszczonym, bez udziału prokuratora postanowił prowadzić rozprawę od początku. W sprawie tej prowadzone było dochodzenie zakończone aktem oskarżenia datowanym 21.06.2012r. zawierającym wniosek o prowadzenie postępowania w trybie uproszczonym (k. 82). Ponieważ przez cały czas trwania dochodzenia oskarżony pozostawał na wolności, a jego osadzenie w zakładzie karnym nastąpiło dopiero 19 września 2012r. (k. 233) nie może być mowy

o naruszeniu przepisu art. 325c pkt 1 kpk który zakazuje prowadzenia dochodzenia wobec osoby pozbawionej wolności w tej lub innej sprawie. Prowadzenie rozprawy w dniu 15.11.2012r. od początku pozwoliło Sądowi Rejonowemu na stosowanie trybu uproszczonego właśnie na podstawie art. 469 kpk. W dniu 15 listopada 2012r. Sąd Rejonowy odroczył rozprawę z terminem na 20 grudnia 2012r. (k. 116) i w tym dniu prawidłowo na podstawie art. 484 § 2 kpk zmienił tryb postępowania z uproszczonego na zwyczajny. Zatem cały omawiany zarzut jest chybiony, a ponieważ apelacja prokuratora poza omawianymi zarzutami innych nie zawiera należało ją uznać za niezasadną.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na zasadzie art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego pozbawionego aktualnie wolności od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

/SSO Wojciech Arczyński/ /SSO Zbigniew Karamara/ /SSO Ewa Opozda-Kałka/